

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 10. Sunt Pharisæi, generatio præpostera, Sanctorum vero recta, & sicut illa est pœnæ scaturigo, ita & hæc gloriæ pricipium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

suam inchoaret, eam cum paterna voluntate conformitatem redintegravit, tertio repetens: Non mea, sed tua fiat voluntas.

§. 10. Sunt Pharisæi, generatio prapostera: Sanctorum vero recta, & sicut illa est parua satorugo, ita & hac gloria principiam.

30 Hic est, inquit Divus Augustinus, recte progredi, ut Dei precedat voluntas, tua vero illum pone sequatur. Contrarium, ut prapostere progredi prapostere, & non tolerabilis in ordine tua ordinatio. Quis quem sequi debet Deus, te an tu Deum: quis quem, Dux militem, aut miles Ducem? Ratione huius expendit acute D. August. id quod Christo cum D. Petro contigit. Intendebat Christus in sua Ecclesia, eius ita tuere fundamentum, nimirum Divinitatis sue fidei: ad hoc discipulos suos eduxit de Iudæa in terram Gentium, ad partes Cæsariæ Philippippi (nec hoc vacat mysterio) ibidem eos interrogat: Quem dicunt homines esse filium hominis. Volebat autem, ut is veritatis articulus terminaretur, & decideretur ex ore Petri, quo significabat, se nolle doctrinam aliquam vi certam sequamur, nisi illam, quam D. Petrus eiusque cathedræ successores determinarent. Edidit autem hanc fidei sublimissimam confessionem: Tu es Christus filius Dei vivus: Quam Christus confirmat, dicendo, quod locutus fuisset itaquam a Patre suo æternitudo, & diuino suo spiritu inspiratus; hoc autem intelligendum est de Petri, eiusque cathedræ definitionibus. Quamobrem eum proclamavit beatum, & a Deo edoctum, petram Ecclesiæ suæ fundamentalem, regni celorum clauis gerum. Beatus os Simon Bar-Iona: quia caro &c. Tu es Petrus, & super hanc Petram &c.

31 Concluse autem Christus hoc argumentum, alio subsequenti, de morte & passione sua: Exinde cepit Iesus ostendere discipulis suis: quia oportet illum ire ierosolymam, & multa pati a Senioribus, & Scribis, & Principibus Sacerdotum, & occidi. Profilit in medium D. Petrus, & amoris Christi ætiro percussus nec audire sustinens mortem cuius probosam, quam Christus sibi immineret prædicebat, traxit illum seorsum (Assumens eum Petrus) & quasi in eum haberet potestatem, aitrogauer, & magna libertate, melius dixero, magno desiderio illud diuertendi, Cœpit increpare illum, Abiit a te Domine, non erit tui hoc: me suspensum hæc tibi non fiet iniuria. Vultum suum grauiter commotum Christus illi ostendit,

& verbis eum tam duris excipit, quibus diabolus ante exceperat, quando eo denunciat impudentia vt in monte, a Christo exigeret: Si cadens adoraueris me. Aitque illi. Vade post me Satana, scandalum es mihi, quia non sapit ea qua Dei sunt, sed qua hominum. Singula hæc verba trutinat D. August. Domine mi, quid ais: Quare Satanas, qui paulo ante beatus, & petra? O. non enim sapit, qua Dei sunt, sed qua sunt hominis. Paulo in se, qua Dei: quia non reuelantur tibi caro & sanguis, sed Pater meus, qui in calis est: quando autem a se locutus est, Satanas dictus est, quia precedere Dominum volebat. Quare quæso, illa sic quæ tua in eodem instanti mutatio: Nam nunc eum vt beatum canonicas, & modo eum Satanam insimulas? Iam eum honorasti, vt Ecclesiæ lapidem fundamentalem, cui ille deberet inuiri, qui offendere nollet & optaret esse securus, modo vego exprobras quod tibi sit lapis offensionis & petra scandali? In illo instanti laudasti Petrum, loquentem non vt hominem sed quasi qui Patris æterni mysteria scrutaretur, modo vero vt rerum Dei ignarum, & terrenorum sciolum reprehendis? Ne res illa deterreat, sed mature verba Christi perpende; Vade post me Satana. Hoc velim noveris, quod Petrus viræ Christi audis, eum tentabat precedere, volens vt Christus sequeretur, & ipse non faceret, quod Christus volebat, sed Christus Petri obediret voluntati. Proponit Christus æterni Patris sui decretum ac voluntatem, quæ ea erat, vt ipse Hierosolymam ascenderet, crucifigendus, moriturus: æquum erat, vt suam Petrus, cum Patris æterni diuino decreto corrigeret voluntatem eamque sequeretur. At tamen tenuit, quinimo sibi sapiens hoc intendebat, vt Diuina voluntas ad suam curuaretur, ageretur; Deus ex Petri mandato. O Petre, quæ longe aberras, dū Deo fuggeris, te nolle, vt fiat id quod ille decreuit, sed ille decernat vt fiat id quod tu male sapiens iudicis. Miror Petre tuam hanc irreuerentiam, quæ metetur, vt vocetis Satanas, id est aduersarius, & tibi Christus significet, te in hoc ignorantem Dei secretorum. An miles ducem suum vnquam antecurret? Discipulus Magistrum famulus Dominum? inuerso modo tibi agendum o Petre, sequere me, illud velis quod ego volo, illud fiat, non aliud contrarium. Vade post me. Precedere Dominum volebat, & duci celestis terrenum dare consilium Abiit Domine, non fiet istud. Dicit, Abiit, & dicit Domine? Vtique si Dominus est, potestatem facit. Si magister est, nouit quid faciat, nouit.

D. Aug. In psal. 117. Tom 8.

J. Cur Petrus a Christo Satan dicitur.

D. Aug. Tom 8.

novit quid docent, Tu autem vis docere docent, docere Magistrum, iubere Domino, imperare Deo? Multum procedis, redi retro. Si sic Petrum excepit, quid miramur quod Pharisaeos tanta confundat, ac reprehendat acritate. De illis autem cecinisse Vatem Regium? *Convertentur inimici mei retrosum. Ideo convertantur retrosum ne praecedant, sed ut sequantur.* Hic tu quoque disce, qui Deo leges tentas praescribere eorum, quae tecum habeat agenda, illique suggeris, ut id velit, quod tibi placet, quam dignus sis ab illo severa castigatione reprehendi.

32 O quantis dici hoc potest: dum illis Deus suam exponit voluntatem, quantum ad calamitates, quas illis iustus immitterit, illi praecedere volunt, & ut fiat contrarium, faciat Deus quod illi fieri decernunt suae proprietarii voluntatis. O stulti corde, & praeceptorum, ecce quid de vobis dicatur. *Vade post me Satana, non enim sapis &c.*

*In psal. 24. Te illius conforma voluntati: nec enim ille se ad tuam debet incurrere. Ex hoc poteris intelligere, ait D. August. illa Davidis verba: Letamini in Domino & exultate iusti, & gloriamini omnes recti corde. Eos quos prius vocat iustos, postmodum vocat rectos corde: qui enim recti sunt corde, hoc est conformes sunt Dei voluntati, hi iusti sunt: nihil quippe magis, convenit iusto, quam cordis rectitudo. Quid iustum est, ut se conformet, an Deus se tibi, an tu Deo? Dominus seruo, vel servus Domino? praezum recto, vel rectum praezum? Illis autem duo promittit David, Primum, laetitiam & consolationem. Letamini & exultate. Secundum praemium infinitae & aeternae gloriae. Gloriamini omnino: Nihil enim adeo virum iustum exhilarat, & in suis tribulationibus consolatur, quam cogitare hanc esse Dei voluntatem, qui eas sibi semper iustus immitterit. Haec cogitatio Iobum in tantis calamitatibus ita solabatur, ut in eis ita letaretur, quasi thesauros infinitos invenisset; hoc enim apprime noverat, quod dicebat, *Sicut Domino placuit, ita factum est, sit nomen Domini benedictum.**

Haec consideratio D. Paulo abstergebat lacrimas, cum solabatur, exhilarabat, & omnet eius pariter discipulos; quando eis praedixerat Agabus propheta, Dominus Paulum vinculis alligandum, carceri mancipandum, morte condemnandum, & omnes dolore confici viderentur. Non est, inquit Dominus Paulus quod impatientius doleatis, haec enim est Dei voluntas. Si hoc verbum: Haec regis est voluntas; sufficiat ad gravissimas sedandas quaestiones,

quanto magis hoc verbum; Dei est voluntas? Quicquid (sic refert D. Lucas) dicentes, Dominus fiat voluntas. Notate verba; Quicquid. Hoc verbo coepta eorum quae egerunt, hoc verbo curatis respondetur argumentis, hoc verbo omnes pusillanimes erigebantur.

Haec erat illa meditatio, qua delectabundus exultabat, Divus Chrysostomus, ut ipse fatetur tam gravibus pressus persecutionibus, quas in eum excitabat Eudoxia Imperatrix, quae eum & affligebat, & civitate expellebat, & persequeretur atrociter. *Semper dico: fiat voluntas tua Domine, non quod ille velit, aut ille, sed quod tu vis; tua voluntas mihi iuris fortissima, & petra stabilis, & baculus fortis &c.* Haec erat illa, quae solabatur, confortabat sanctum sacerdotem Saturnum, inter tot carceres, molestias, angustias, quibus a Longebardis ad extrema deducebatur. *Ego in manu Dei sum, tantum in me possunt facere, quantum ipse permiserit.* Divus Greg. Ita ut, dum eum voluit condemnare, D. Greg. rogante, ut ipse mortis sibi genus eligeret, quod vellet ab ipsis interim, responderit: electio nem non habeo, meam enim voluntatem Divinae resignavi voluntati. *In manu Dei sum; ea morte me occidite, qua ille me occidi permiserit.* Ille in maioribus periculis tam quietus vivebat, ac si in caelo beatus regnasset, proinde per eum Deus mirabilia operabatur: Vnde credis, tuas oriri anxietates? Ex eo quod optes semper tuam fieri voluntatem, & cum illa non sit, quae debet impleri, sed Dei, hinc turbaris, hinc affligeris, hinc mortificia absorberis. *Vnde bella & lites in vobis*

(quae dicitur Iacob.) Nomen hinc? ex concupiscentiis vestris. Vestram praepontis voluntatem & concupiscentiam, & eam videris non impleri. Concupiscentis enim & non habetis, occiditis & zelatis, & non potestis adipisci, litigatis & belligeratis, & non habetis. Tu ipse de te sermo testimonium: quid est quod te tantopere cruciat; quando infirmus lectulo decumbens, cum haec Dei sit voluntas, te illi detractes conformare, sed quod tua velis praecedat voluntas? Vult Deus ut inopia premaris, tu vero ut divitiis abundes: Vult Deus, ad dignitates non promovearis: tu vero ut illas adipiscaris facillime moves per alia. En tibi inquietudinis tuae, doloris, maioris originem: nempe quod tuam Divinae praepontere velis voluntatem.

Atteode mentis tuae statera. Variis Eliae facinus, non enim sine ratione nobis illud hodie proponitur in Epistola coniuncta Evangelio, quod modo declaramus. Ecce Elias omnis vitae

tatis exemplar, nihilominus vice quadam adeo inquietus, turbatus, & vehementer adeo coarctatus amore concitabatur, vt ad iuniperi vmbra protectus conqueri cœperit, seipsum, quinimo & Deum obtestatur: *Hæc me infelicem,*

ad quid vito mortalium miserum? Eia Domine, mortar, mortar ego; Petiit anima sua, vt moreretur; sufficit mihi Domine, tolle animam meam. Quid hoc, o Vates Sanctissime? quis hic dolor tuus adeo sensibilis? quis tibi mortales has adfect angustias? Non tacuit hoc Spiritus Sanctus manifestans, quod iter hoc Elias fuisse aggressus, ex propria sua voluntate. Ibat, quocumque eum seruat voluntas. Hæc ne illa est, quæ te ducit, quam tu sequeris? grauis te manet vltio; dicit D. Bern. Hæc est enim crudelis bestia fera pessima vaporentissima lupa, & hanc famissima. O iusti; o recti corde; per hoc in hac vita quoddam gloriæ cælestis principium obtinebitis, si vestram voluntatem Diuinæ contempseritis voluntati. Gloriamini.

33 Precipit nobis Christus, vt petamus, *Adueniat regnum tuum. Domine, da nobis principium, & regni tui seu gloriæ participationem. Quomodo fiet istud? Addant; Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra.* In celo nequit esse dolor gemitus, tristitia: est enim status ille omnium quodam in mare gaudiorum. Quæ huius re causa? dolor ex eo nascitur, quod quis eo, quod appetit, non potiarur. Ibi vero omnes, eo, quod desiderant perficiuntur. *Beatus habet quid, quid vult;* ait D. August. Et ea est ratio, quam ipse assignat, quia in illo statu omnium felicissimæ, omnes habent suam cum Deo unitam voluntatem, & unus cum Deo spiritus perfectissime efficiuntur: ac proinde nihil aliud volunt, nisi quod Deus vult, & sicut quod Deus vult. illud fit, ita ipsorum in omnibus voluntas optatissime adimpletur. *Omnipotentes erunt suæ voluntatis, vt Deus sua. Nam sicut Deus poterit, quod vult per seipsum: ita poterunt illi, quod vult, per illum: quia sicut illi non aliud vult, quam ille vult, ita ille vult, quicquid illi vult, & quod ille vult non poterit non esse.* Profundam contingunt hæc verba Theologiam. Hoc dixit idem propheta Isaias, quod ibidem, *Eleuabitur Dominus solus.* An ergo non regnant omnes? Regnant utique, idcirco enim eorum omnia vidit D. Ioannes capita coronata vt reges solent. An non totum illud fit, quod omnes desiderant? Fit utique; sed id tantum volunt, quod Deus vult, quia clarissime diuine estantur rectitudinem voluntatis, & id quod

Deus, vult, esse optimum; Hoc inquit Diuus Aug. vult Deus, quod ipsi volunt, & hoc ipsi volunt, quod Deus vult: & sicut id quod Deus vult, indubitanter fit, ita quoque fit, quod ipsi fieri desiderant. Petè a Deo, ut det tibi quandam huius gloriæ communicationem, dic Deo; *Adueniat regnum tuum.* Hanc assequeris, tuam cum Diuina vitendo voluntatem, *Fiat voluntas tua.*

Hoc Deus promiserat per Isaiam prophetam. *Dum non facti vias tuas nec inuentur voluntas tua, vt loquaris sermonem; Tunc delectaberis super Dominum, & sustollam te super altitudines terræ.* Contemplantur D. Franciscum, quam lætus in sua paupertate exultat; D. Laurentium video craticulæ superpositum, velut in celo letantem; Apostolos eo hilariores, quo grauioribus pressi sunt persecutionibus; Diuina laudem in tribulationibus gloriantem; *Gloriamur in tribulationibus.* Iam corde in celo gaudentes conquiescunt, in illis Dei regnat voluntas, hæc illis in omnibus satisfactum: Hæc est rectorum generatio; *Generatio rectorum benedicitur.* O generatio nobilis, illustis, excellens, cunctis Regum terræ stemmaibus eminentior. Hoc Christus hic significauit (vt tibi pateat, quam bene hic discursus in eo fundetur) his verbis concludens, quod qui fecerit patris sui voluntatem, ille est filius Dei, frater, soror & mater Christi. *Qui fecerit voluntatem Patris mei, qui in celis est, hic frater meus, & soror, & mater est.* Num filius Dei? Frater, soror, quoniam & mater Christi? An quis possit titulos nancisci nobiliores? Oponit Christus hanc generationem, de qua in fine Euangelii generationi piæ & præpostere, de qua in principio; *Generatio praua,* An peior hæc vlla dari queat? hæc est illorum nebulonum qui accedunt, dicentes; *Magister volumus à te &c.* O mentis inopes, perueisti; Christum vt Magistrum prius agnosceatis & Dominum (tunc enim Dominos dicebant & habebant ipsos Magistros) & petitis, vt ipse faciat id, quod vos vultis? O generatio praua! Hinc docet D. Chrysost. quod nomen hoc Magister, quo Christum videntur honorare, magis fuerit irrisorium quàm sincere prolatum. Quid de illo censes, qui se Principi in seruum addiceret, & primum, in quo vellet ostendere, se eius seruum, hoc esset, humilimum, Dominum suum adiret, dicens. *Domine mi, vt talem te agnosco, porro tuum erige agere, id quod ego voluco? Serue nequam, an risui me habes, an me explodis?*

Quinimo, propter hoc dixit Deus per prophetam.

Isa. 58. 15

Rom. 8. 3.

Psalm. 111. 2

De Bern. quocumque eum seruat voluntas. Hæc ne illa est, quæ te ducit, quam tu sequeris? grauis te manet vltio; dicit D. Bern. Hæc est enim crudelis bestia fera pessima vaporentissima lupa, & hanc famissima. O iusti; o recti corde; per hoc in hac vita quoddam gloriæ cælestis principium obtinebitis, si vestram voluntatem Diuinæ contempseritis voluntati. Gloriamini.

De Arg. ipse assignat, quia in illo statu omnium felicissimæ, omnes habent suam cum Deo unitam voluntatem, & unus cum Deo spiritus perfectissime efficiuntur: ac proinde nihil aliud volunt, nisi quod Deus vult, & sicut quod Deus vult. illud fit, ita ipsorum in omnibus voluntas optatissime adimpletur.

Omnipotentes erunt suæ voluntatis, vt Deus sua. Nam sicut Deus poterit, quod vult per seipsum: ita poterunt illi, quod vult, per illum: quia sicut illi non aliud vult, quam ille vult, ita ille vult, quicquid illi vult, & quod ille vult non poterit non esse. Profundam contingunt hæc verba Theologiam. Hoc dixit idem propheta Isaias, quod ibidem, *Eleuabitur Dominus solus.* An ergo non regnant omnes? Regnant utique, idcirco enim eorum omnia vidit D. Ioannes capita coronata vt reges solent. An non totum illud fit, quod omnes desiderant? Fit utique; sed id tantum volunt, quod Deus vult, quia clarissime diuine estantur rectitudinem voluntatis, & id quod

